

sion_europeenne/com/2013/0290/COM_COM%282013%290290%28PAR2%29_EN.pdf

2. Віденська конвенція про право міжнародних договорів від 23.05.1969 р. URL. http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_118&c=1#Card.

3. Венская конвенция о праве договоров между государствами и международными организациями или между международными организациями от 21 марта 1986 года. URL. zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_a04

4. Чеботарьова А. А. Деякі проблеми перекладу угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія. 2017 № 31 том 3. С. 171–172.

5. Гайдулін О. О. Як порозумітися з Європою? (Досвід інтерпретації тексту Угоди про асоціацію ЄС — Україна). Юридична наука. 2013. № 10. С. 118–126.

6. Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : Закон України від 18 березня 2004 р. Відомості Верховної Ради України від 16.07.2004. № 29. Ст. 367.

УГОДА ПРО АСОЦІАЦІЮ: ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ З ЄВРОПЕЙСЬКИМ СОЮЗОМ

Кравець Н.І., старший викладач
кафедри цивільного та трудового
права ДВНЗ «Київський національний
економічний університет імені Вадима
Гетьмана»

Нині Україна та Європейський Союз (далі — ЄС) мають спільний кордон і як безпосередні сусіди — бажання посилювати свої політичні та економічні взаємозв'язки до поступової інтеграції. Таку інтеграцію неможливо уявити без гармонізації законодавства. Правовою базою для зближення українського законодавства із правом ЄС була Угода про партнерство і співробітництво [1] та Порядок денний асоціації Україна — ЄС [2], що був новим практичним інструментом на заміну Плану дій Україна — ЄС, який

підготував Україну до процесу набуття чинності у повному обсязі Угоди про асоціацію між Україною та ЄС з 1 вересня 2017 року після тривалого процесу ратифікації. Відповідно до статті 486 Угоди з 1 листопада 2014 р. здійснювалося її тимчасове застосування до моменту набрання нею чинності [3].

Гармонізація законодавства України із правом ЄС є однією з важливих умов поглиблення співпраці України з ЄС. А це є особливо важливим, зважаючи на те, що українські підприємства поступово виходять на внутрішній ринок ЄС та, відповідно, підпадають під дію антимонопольного права ЄС. Тому виникає необхідність в наявності однакових чи хоча б схожих вимог правового регулювання підприємств в ЄС та Україні.

Мушак Н. Б. зазначає, що визнанням зовнішньополітичним пріоритетом та стратегічною метою нашої держави є інтеграція України в європейський політичний, економічний та правовий простір з метою набуття членства в ЄС [5, с.77]. Це положення задеклароване у п.12 ч.2 ст.11 Закону України від 1 липня 2010 р. «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» [4]. До того ж у цьому документі, серед інших складових засобів європейської інтеграції, згадуються також європейський досвід (ст.3), відповідність вимогам європейських інституцій (ст.6), інтеграція в європейський та світовий освітній і науковий простір (ст.10) тощо[4].

Тобто реалізація Україною власного євроінтеграційного курсу простежується не тільки серед засад зовнішньої, а й водночас внутрішньої політики, що, у свою чергу, свідчить про усвідомлення необхідності саме внутрішньої європеїзації нашої країни та практичного долучення до творення спільного європейського простору [5, с.77].

Угода про асоціацію між Україною та ЄС є своєрідним дороговказом для внутрішніх реформ в Україні.

Білак М. В. зазначає, що підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом об'єктивно порушує питання вдосконалення конституційного порядку, який би забезпечив участь України у процесах європейської інтеграції та поступової інтернаціоналізації Основного Закону України. Угода про асоціацію є частиною виконання міжнародних зобов'язань, які передусім забезпечуються на рівні Конституції України за допомогою

офіційного тлумачення і конституційності різних нормативно-правових актів. У зв'язку з цим, Конституційний Суд України поступово виробляє механізми взаємодії міжнародного права з національною правовою системою України, у тому числі шляхом формулювання відповідних принципів, зокрема «принципу дружнього ставлення до міжнародного права»[6, с. 12].

Слід погодитися з Малик Я. Й. в тому, що основним документом, який регулює сучасний стан відносин між Україною та ЄС, закладаючи юридичні засади для узгодження норм їхніх правових систем, є Угода про асоціацію. Вона передбачає оновлення спільних інституційних меж співпраці України з ЄС і його державами-членами, сприяння поглибленню їхніх стосунків у всіх сферах, посилення політичної асоціації й економічної інтеграції на основі взаємних прав і обов'язків. Угода про асоціацію за своїм обсягом і тематичним охопленням є найбільшим міжнародно-правовим документом за всю історію України та найбільшим міжнародним договором із третьою країною, будь-коли укладеним Євросоюзом [7].

Отже, укладення Угоди про асоціацію спрямоване на посилення позицій України в європейській системі й виконання пріоритетних стратегічних завдань зовнішньої та внутрішньої політики України, а тому положення Угоди вимагають від України рішучих кроків у прийнятті нових або внесенні відповідних змін до чинних законів та інших нормативно-правових актів.

Уведення Угоди про асоціацію в національну систему права України забезпечує її дію саме як акта національного законодавства, паралельно з її дією й застосуванням як джерела європейського права в міжнародних відносинах.

Список використаної літератури:

1. Угода про партнерство та співробітництво між Європейськими Співтовариствами та Україною від 16 червня 1994 р. №237/94. URL. <http://www.rada.gov.ua>

2. Порядок денний асоціації Україна — ЄС для підготовки та сприяння імплементації Угоди про асоціацію від 20 листопада 2009 р. URL. <http://www.rada.gov.ua>

3. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27 червня

2014 р. (набуття чинності 1 вересня 2017 р.). URL. <http://www.rada.gov.ua>

4. Про засади внутрішньої і зовнішньої політики : Закон України від 1 липня 2010 р. №2411-VI. URL. <http://www.rada.gov.ua>

5. Мушак Н. Б. Гармонізація законодавства України з «acquis» Європейського Союзу та правовими стандартами Ради Європи. Право України. 2013. №6. С. 77 — 91

6. Білак М. В. Значення угоди про асоціацію з ЄС: нові виклики для конституційного порядку чи послаблення позиції Основного Закону. Наукові записки На УКМА. Юридичні науки, 2017. Том 193. С. 12-16.

7. Малик Я. Й. Угода про асоціацію Україна — ЄС як шлях реформування українського суспільства. Демократичне врядування. 2013. Вип. 11. URL. http://www.lvivacademy.com/vidavnitstvo_1/visnik11/fail/Malyk.pdf.]

TRADE DRESS ЯК ОБ'ЄКТ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ: ПРАКТИКА ЄС ТА УКРАЇНИ

Лахай Ю.В., студентка 3-го курсу
ДВНЗ «Київський національний
економічний університет імені Вадима
Гетьмана»

Останнім часом зростає необхідність захисту не лише позначення, за яким товари та послуги одних осіб відрізняються від товарів та послуг інших осіб, а й способу подачі даних товарів/послуг до споживача. Зокрема, це стосується дизайну продукту, конфігурації, упаковки продукту, інтер'єру магазину або навіть дизайну будівлі. Саме з метою їх захисту виникло поняття trade dress. Trade dress — це юридичний термін, який захищає загальний вигляд продукту або його упаковки, який виступає як ідентифікатор джерела товару/послуги для споживача [1, 257].

Trade dress захищає загальний зовнішній вигляд або суцільний імідж товару. Під цим розуміється правова охорона таких складових елементів як розмір, форма, колір, текстура, а також графічний дизайн товару, його упаковка, художнє оформлення,